

Вижити й перемогти!

Евген ТИЩУК

Війна, яку ми бачимо на екранах телевізора, часто-густо овіяна ореолом романтики. Відважний герой бореться за праве діло і рано чи пізно перемагає... На жаль, реальна війна з її авіаударами, «Градами», «Буками» дуже відрізняється від наших стереотипів. Це м'ясорубка, в якій перемелюються людські долі, калічаються душі й тіла. Але в цьому пеклі завжди є місце для подвигу, тим паче, якщо ти захищаєш свою Батьківщину від чергового нашествия дикої орди, від варварів, котрі намагаються вкрасти в нас і наших дітей майбутнє.

Вони захищають Батьківщину

24

Розвідникові з Кіровограда **Вадиму ЦАРЕНКУ** (на знімку праворуч) пощастило, він вижив, потрапивши в засідку під час АТО. Сталося це поблизу населеного пункту Маринівка Донецької області. Кулею великого калібру молодому солдату роздробило руку, яку врятували одеські хірурги у Військово-медичному клінічному центрі Південного регіону.

– Все було дуже несподівано і якось нереально. Ми їхали на двох БТРах територією, контрольованою Україною. І раптом з-за дерев в нас почали стріляти снайпери, а потім почався масовий обстріл з великокаліберних кулеметів і гранатометів, – згадує воїн.

Бій тривав понад дві години, на очах у Вадима загинули кілька хлопців, у когось влучили снайпери, ко-

гось прошила автоматна черга, але найстрашніше, коли в тебе на очах від вибуху гранати розриває частину твого товариша...

– Я не можу це згадувати, це дуже жахливо, все наче в іншому житті. Розумію одне, нас зрадили, і якась «гнида» злила інформацію про наше пересування, – ділиться наболілим Вадим.

Попри те, що терористів було значно більше, бійці під керівництвом командира батальйону (прізвище просили не називати. – Авт.) правильно розосередилися і дали гідну відсіч диверсантам.

– Під час бою в нас загинуло 9 чоловіків, а 10 отримали важкі поранення, я саме спілкуюся з ними по телефону. Добре, що в усіх побратимів бойовий дух, усі вони рвуться

помститися за товаришів, – каже останок розвідник. – Тішить лише те, що за даними нашої розвідки у бойовиків втрати значно більші, понад 30 убитих!

Одеські військові лікарі врятували понад 800 поранених бійців

Військово-медичний клінічний центр Південного регіону (у народі – військовий госпіталь. – Авт.) поставив на ноги понад 60 бійців антитерористичної операції. Решту відправили до інших лікувальних закладів на реабілітацію та у відпустку. Між тим на прохідній госпіталю постійно можна бачити чергу рідних і близьких.

В **Оксани МОЛЧАН** (на знімку) в травматології 21-літній син Денис, у нього прострілена голівка. Поранили його під час бойових дій на Саур-Могилі. Через це військовослужбовець втратив багато крові, але завдяки своєчасній допомозі товаришів, які на собі вивезли його з-під обстрілу, залишився живим.

– Мені телефоном повідомили, що він поранений і перебував в Дніпропетровському госпіталі, а потім його привезли сюди. Я розгубилася, не

знала, куди їхати, що везти. Приїхала в Одесу, а його з реанімації вже перевели в загальну палату. Слава Богу, спасибі нашому лікареві Іллі Трифоновичу Гайдаржи, в нього справді «золоті руки», отже, справи у сина пішли на поправку. Медсестрам, санітарочкам величезне спасибі, звичайно! – каже зі сльозами на очах мама солдата.

А ось у сина Людмили Кучерової поранення набагато складніше. За словами жінки, в 28-річного Віталіка травмовані дві ноги, таз, плече, рука, дуже багато швів на тілі.

– Хай будуть прокляті усі, хто розв'язав цю війну, – не приховує емоцій жінка. – Мій син до того, як його мобілізували, працював на заводі, у нас все було добре, і раптом... Навіщо це все?

– А ще мені стало відомо про його поранення тільки на 10-й день його перебування в госпіталі в Дніпропетровську, де Віталік був на межі життя і смерті. Що це за нехлюйство таке, чому командири відразу не повідомили про поранення сина?

За висловом медичного світила Миколи Пирогова, «війна – це епідемія травматизму». Такого навантаження у Військово-медичному клінічному центрі Південного регіону не було, на-

Добірка журналу **Віче**

Справжнє випробування на стійкість і професіоналізм сьгодні проходять українські військові медики, котрі щодоби повертають до повноцінного життя бійців, поранених у зоні проведення антитерористичної операції. Спочатку кваліфіковану медичну допомогу військові отримують в зоні АТО, на базі мобільного госпіталю, у складі медперсоналу якого представники саме ВМКЦ Південного регіону.

Такі хірурги й анестезіологи медичної служби, як полковник Віктор Кузьменко, підполковники Владислав Горбенко, Олег Герасименко, Наталія Мамай, майори Олег Тимчук, Ігор Самарський, Олександр Коробко, капітан Сергій Войтенко та старший лейтенант Карен Мурадян, виконують хірургічне оброблення ран і в складних польових умовах оперують наших хлопців. Згодом, після того, як стан військових стабілізується, їх направляють до Харківського чи Дніпропетровського військового шпиталю, а вже потім в Одесу.

певно, від часу війни в Афганістані. Поранені прибувають постійно з вогнепальними кульовими й осколковими пораненнями верхніх і нижніх кінцівок, тазу, печінки, селезінки та нирок. Операційна працює без перерв.

– До нас надходять бійці, які вже отримали першу медичну допомогу в польових умовах. Отже, наше завдання – надати спеціалізовану ме-

дичну допомогу, – розповідає начальник клініки травматології і ортопедії Ілля Гайдаржи.

Загалом у військово-медичному закладі отримали медичну допомогу понад 800 учасників антитерористичної операції. 70 із них перебувають на повному стаціонарному лікуванні, шпиталь для цього забезпечений усім необхідним.

За словами заступника начальника Центру з медичної частини Юрія Сахна, бракує тільки спеціального санітарного транспорту з підвищеною прохідністю, щоб у польових умовах можна було своєчасно вивозити поранених і евакуювати їх до найближчого лікувального закладу. Тож керівництво шпиталю сподівається на волонтерську та шефську допомогу...

Батька п'яти дітей розстрілювали з «Граду»

Одним із найтяжчих поранених в госпіталі є 34-річний **Олександр БАЧИНСЬКИЙ** (на знімку вгорі), батько п'яти дітей з села Красилівка Ставищенського району на Київщині. У нього перебитий хребет, прострелені нирки і легені. 10 липня він потрапив під обстріл системи залпового вогню «Град» поблизу Луганська.

– Сашу призвали 27 березня. Він рядовий, налагоджує бронетехніку. Був на полігоні в Житомирській області, потім їх забрали під Слов'янськ, згодом перекинули під Луганськ, –

розповідає Віталій Бачинський, старший брат Олександра.

Поранений у свідомості, проте тіла не відчуває, не розмовляє.

– Лікарі обіцяють виликувати нирки і легені, але чи ходитиме – залежить тільки від Бога, – зітхає Віталій.

За словами головного хірурга Військово-медичного клінічного центру Південного регіону **Михайла КАШТАЛЬЯНА** (на знімку внизу), Олександр дуже мужня людина. Він дістав осколкове поранення у шию там, де бронезилет не прикриває. Осколок пошкодив ліву легеню, перебив хребет, зачепив спинний мо-

зок... Він усе розуміє, руки працюють, але великі проблеми із ногами і тазовими органами...

Медикаментами і всім іншим він забезпечений, та його дітям і дружині допомога не завадила б.

За словами брата, потрібні всілякі речі, продукти та іграшки. Вік дітей: Лілі – 2 роки, Анжелі – 3, Тетяні – 6, Андрію – 7, Насті – 16 років.

Тим часом Михайло Каштальян прокоментував рентгенівські знімки Олександра Бачинського:

– Взагалі зростається багато що, а ось спинний мозок не зростається – це проблема й для світової медицини. З такою важкою травмою він у нас не один. Багато таких хлопців є в Київському і Харківському госпіталях.

Кажуть, надія помирає останньою. Хочеться вірити, що війна найближчим часом закінчиться, а наші герої не залишаться напризволяще, адже вони, не шкодуючи життя і здоров'я, билися за Батьківщину!

Фото автора.

Увага!

У селі Красилівка 380 дворів. На допомогу Бачинським люди зібрали 16 тисяч гривень. Сім'я просить небайдужих перерахувати гроші на картковий рахунок волонтера Юлії Володимирівни Смирнкової № 5577 2127 0875 5726 у «Приватбанк». Чи безпосередньо на рахунок Олександра Бачинського № 4390250250794485 у «Креді Агріколь банк».

Герой Небесної сотні – переможець «Вікіманії»

Засновник «Вікіпедії» Джиммі Вейлз оголосив дописувачем року українця Ігоря Костенка, який загинув 20 лютого під час протестів у Києві.

На церемонії закриття «Вікіманії» – щорічної конференції, яка збирає дописувачів та активістів проекту з усього світу, Пан Вейлз зазначив, що Ігор за два з половиною роки написав понад 280 статей і понад 1600 відредагував.

Він навчався у Львівському університеті імені Івана Франка на географічному факультеті. А перед тим закінчив Буцацький колегіум Йосипа Сліпого.

– Ми познайомилися з ним у колегіумі, – розповів друг загиблого Михайло Бойко. Був справжнім авторитетом у нашому товаристві. Любив історію, географію. Ще в школі створив організацію українських націоналістів. Займався спортом, особливо любив футбол і писав про нього.

За повідомленням прес-служби громадської організації «Вікімедіа Україна».

Прикордонників зустріли вигуками «Герої!» та «Дякуємо!»

12 серпня на Львівському вокзалі рідні та близькі вітали прикордонників, які повернулися з «Ізваринського котла». Львів'яни тримали в руках українські прапори, квіти і жовто-блакитні стрічки, багато хто не стримував сліз.

Услід прикордонникам вони скандували: «Герої!», «Дякуємо!» й голосно аплодували, зробивши для військовиків живий коридор радості. Стільки незабутніх емоцій і тепла вилилося на воїнів, що вони не одразу змогли вийти з вокзалу!

Усі хотіли подивитися на них, усі ними пишалися. Адже впродовж місяця прикордонники перебували в оточенні в так званому Ізваринському котлі в районі населеного пункту Дякове. Разом із 72-ю та 79-ю бригадами в ніч з 6 на 7 серпня під постійним обстрілом вони прорвали два кільця оточення з російських бойовиків та вийшли до основних сил АТО.

Прикордонники запевнили, що готові повернутися на Схід, якщо це буде потрібно.

Лариса МАРЧУК